

MOORD IN HET GRAND ALPINE HOTEL

Proloog

09.25 uur.

Het bergstation van de Grand Alpine-kabelbaan De Zwitserse Alpen, 1950

De gondel stijgt stilletjes door het wolkendek naar de bevroren wereld boven op de berg. Het is een wonderlijk staaltje van moderne techniek, zoals de cabine tussen de pylonen glijdt die in de oeroude rotsen zijn geboord. De bonte rode lak steekt fel af tegen het sombere palet van wit en grijs.

Er zit iemand in de gondel. Waarschijnlijk een van de hotelgasten die graag de eerste sporen van de dag wil achterlaten. Vannacht is er veel verse sneeuw gevallen, waardoor er ongerepte hagelwitte poedersneeuw ligt op de berg en op de gletsjer die zich aan één kant naar beneden uitstrekt. In het vroege ochtendlicht ligt er een paarlemoeren glans over de sneeuw. Fletsblauwe rimpels in de oppervlakte verraden stiekem de verborgen, dodelijke kloven die eronder schuilgaan.

In het wachthokje naast de kabelbaan stampt de liftbediende met zijn laarzen op de grond en hij blaast in zijn handen om warm te blijven. Hij kijkt ernaar uit om even met iemand te praten, hoe kort ook. Het is een eenzaam bestaan hier boven op de berg, waar zijn gezelschap beperkt is tot de adelaars en het enige wat hij hoort is het bovennatuurlijke gekreun en gekraak van de

gigantische gletsjer die langzaam maar gestaag voortkruipt naar het stadje beneden. Hij kent de verhalen over de angsten van zijn voorvaderen, die geloofden dat de bergtoppen werden bevolkt door boosaardige dwerggeesten en reuzen en ze meden vanwege hun duistere magie. Soms, als er seracs neerstorten met een geraas dat schijnbaar eindeloos blijft weerkaatsen tussen de omliggende rotsen, of als er paarse bliksem knettert tijdens een winterstorm, of in de verte het lage gerommel klinkt van een lawine, weet hij niet helemaal zeker of hij zelf niet in die overleveringen gelooft.

De donkere gestalte in de gondel zit met het hoofd achterover tegen de achterraut aan, wellicht uit bewonderend ontzag voor het uitzicht.

Het mechanisme komt krakend tot stilstand. De deuren glijden langzaam open. De gestalte verroert zich niet.

De liftbediende tuurt door het raam van het wachthuisje. Slaapt de passagier? Waarom wordt er niet uitgestapt? Misschien is de persoon alleen voor het uitzicht naar boven gekomen en blijft die gewoon zitten om meteen weer naar beneden te gaan? Er is immers nog meer sneeuw op komst. Veel meer sneeuw.

En toch klopt er iets niet... Het tafereel is ongewoon stil. De liftbediende heeft het gekke gevoel dat hij nog net zo alleen is als voordat de gondel en de passagier boven het wolkendek uit verschenen.

Moet hij gaan kijken?

Hij wil het niet zien.

Plotseling heeft hij de behoefte (een vreemde behoefte, aangezien hij van goede, Zwitsers protestantse komaf is) om een kruisje te slaan.

Net als hij vanuit het wachthokje de vrieskou in loopt, wordt de gondel met een korte schok in de eindpositie vergrendeld. Stijf en roerloos als een porseleinen pop die van een schoorsteenmantel is gestoten, valt de passagier met het gezicht naar voren op de metalen vloer van de cabine.

Een ogenblik kijkt de liftbediende vol afschuw toe. Dan komt hij in actie. Maar terwijl hij zich over het glibberige, ijzige pad haast, weet hij al dat het geen zin heeft. De passagier van de gondel is dood.

Deel 1

Twée dagen eerder

Diana Glass

De hulp

‘Ach, kijk eens!’ zegt Mrs Bantry. ‘Wat enig! Ik kan me niet herinneren wanneer ik thuis voor het laatst mensen heb zien schaatsen. Jij, Jane?’

De Grand Alpine Express rijdt langs een bevroren meer. De schaatsers zijn felgekleurde bewegende bolletjes die heen en weer flitsen tegen de bleke achtergrond.

‘Nee, liefje,’ antwoordt Miss Marple. ‘Maar voor mensen zoals jij en ik was het ’s winters een vast onderdeel van onze victoriaanse jeugd.’

‘Diana...’ Mrs Bantry richt zich nu tot mij. ‘Heb je de dienstregeling voor de treintjes bekeken? Voor het geval we de berg nog af moeten voor het een of ander.’

‘Ja, Mrs Bantry,’ zeg ik. ‘Om tien uur ’s avonds gaat de laatste naar beneden en de laatste omhoog gaat een halfuur later. Om acht uur ’s ochtends gaat de eerste naar beneden en om halfnegen gaat de eerste omhoog.’

‘Waarom zouden ze zo laat nog gaan?’ vraagt Mrs Bantry.

‘Ik denk voor de gasten die in het stadje willen dineren,’ zeg ik. ‘Bovendien is er een casino met vergunning, een van de weinige in Zwitserland.’

‘Nou, daar hebben we geen behoefte aan, toch, Jane?’ zegt Mrs Bantry. ‘Maar een lekkere maaltijd misschien...’

‘Ik hou wel van een spelletje bridge,’ merkt Miss Marple op.

‘Maar nooit om er geld mee te winnen. Dat is niets voor nette dames, vind ik, maar misschien ben ik wat ouderwets.’

De vriendin van Mrs Bantry is een typisch keurig oud dametje, misschien zelfs een beetje té keurig, met die berg zachte wol in haar schoot en haar breinaalden die de maat houden met het geratel van de tandradtrein. Niets lijkt haar ritme te verstoren: niet het schokken van het rijtuig en niet de man naast haar die telkens tegen haar schouder botst noch de beklimming van de steile helling die het treintje plotseling inzet.

‘Het hotel beschikt over een eigen recreatieruimte,’ zeg ik. ‘Vlak naast de bibliotheek volgens de brochure.’

‘Diana,’ zegt Mrs Bantry tegen haar oude vriendin, ‘is ontzettend efficiënt en maakt mijn leven een stuk eenvoudiger, vooral nu ik steeds meer moeite heb om me dingen te herinneren.’

Ik mag Mrs Bantry graag, ook al praat ze soms over me alsof ik er niet bij ben. Nu wendt ze zich weer tot mij: ‘Hoeveel talen spreek je ook alweer, Diana?’

‘Drie,’ antwoord ik.

‘Jullie hebben elkaar in de trein ontmoet, geloof ik?’ vraagt Miss Marple.

‘Ja,’ zeg ik. ‘Ik was van Londen op weg naar Much Benham om mijn tante te bezoeken. Mrs Bantry en ik raakten aan de praat en zij vertelde dat ze hulp nodig had om haar zaken op orde te krijgen na de...’ Ik weet niet helemaal hoe ik mijn zin moet afmaken.

‘Na de dood van Arthur,’ vult Mrs Bantry nuchter aan.

‘Ja,’ vervolg ik dankbaar. ‘En om haar te helpen met boeken van wat reizen. Ik wilde mijn werk bij het ministerie van Oorlog toch al afbouwen tot één dag per week, dus we hebben direct afspraken gemaakt.’

Mrs Bantry glimlacht goedkeurend. ‘Je bent zo’n steun voor me geweest in de afgelopen paar maanden, liefje. Ik heb mijn vier kinderen natuurlijk, en die komen af en toe wel bij hun

oude moeder op bezoek, maar ze hebben het allemaal zo druk met hun eigen leven!’ Ze slaakt een zucht, maar lijkt weer op te vrolijken zodra ze uit het raam kijkt. ‘En jij was toch degene die deze plaats voorstelde, Diana? Of...’ Ze fronst haar wenkbrauwen, ‘of had ik er iets over in de krant gelezen? Zie je nou dat ik vergeetachtig word.’

‘Ik geloof dat u een brochure kreeg, Mrs Bantry,’ zeg ik.

‘Ja, nu weet ik het weer! Een prachtig ding, vol kleur. Je zou je bijna afvragen of ze het op weduwen hebben voorzien die de erfenis van hun man willen verkwisten. Ze laten alles er altijd mooier uitzien dan het is. Hoewel dit misschien de uitzondering is. Moet je nou toch eens kijken!’ Ze zwiept met haar hand over het uitzicht door het raam.

Het tapijt van pasgevalen sneeuw lijkt te gloeien alsof er van binnenuit een licht brandt. Een donzig zwart eekhoorntje laat het sneeuwen door in de sparren van tak naar tak te hopsen. En als we de volgende bocht omgaan, vang ik tussen de stille donkere bomen een glimp op van drie gemzen met wilde bruine wintervacht, die sierlijk wegspringen bij het naderen van het rode metalen gevaarte dat hun rust verstoort.

De kleine trein heeft merkbaar moeite om zich een weg de berg op te banen. Je voelt de zware last, hoe hij moeizaam omhoog wordt getrokken terwijl de tandwielen met een doffe klak in de tanden van de rails grijpen. Er klinkt geroep als koffers en reistassen langzaam door het gangpad naar beneden beginnen te glijden.

Door het raam aan de andere kant van het treintje, achter de bomen, zie je St Celeste nog net liggen in de verte; een speelgoedstadje waar ieder teken van leven uit het zicht is verdwenen. Wanneer we door een laag dikke bewolking heen rijden, verdwijnt alles om ons heen. Maar dan zijn we aan de andere kant, en denk ik opeens aan die enkele keer dat ik in een vliegtuig heb gezeten, en aan dat vreemde gevoel afgezonderd te zijn van het

leven beneden. Een Fransman wijst op een adelaar die in sierlijke bogen onder ons zweeft.

Ik bekijk onze medereizigers, onze medegasten. De Amerikanen lijken wat gezonder en welvarender, waarschijnlijk omdat zij geen rantsoenering hebben. De Fransen dragen het mooiste bont, de Italianen hebben de elegantste bagage bij zich. De Engelsen zijn helaas allemaal nogal saai en grijs. Er zijn zelfs wat Duitsers bij. Telkens als ze iets zeggen, zet de oude man van het kolonelstype zichtbaar zijn stekels op. Ook zijn er een stuk of vijf, zes groepjes nonnen, elk met een verschillende kleur habijt: marineblauw, zwart, lichtblauw.

Ik kijk weer naar de twee oudere dames tegenover me en schrik bijna als ik merk dat Miss Marple haar porseleinblauwe ogen op mij gericht heeft, met haar hoofd een beetje schuin. Ik glimlach beleefd naar haar en wacht tot ze haar blik afwendt. Dat doet ze niet. Ze schijnt zich er niet voor te schamen dat ze betrappt is op haar nieuwsgierige blik.

Ik vraag me af wat ze denkt. Ziet ze me als een soort gelijke? Een andere overtollige vrouw? Het feit dat we zo'n veertig jaar van elkaar schelen, doet er niet toe. We zijn allebei even nuttig (of juist niet) voor de samenleving. We zijn geen van beiden productief, zoals men dat noemt, we hebben geen van beiden kinderen. Wij zijn de metgezellen. De achtergebleven vrouwen. Mrs Bantry is als getrouwde vrouw van een ander kaliber, ook al is ze onlangs weduwe geworden. Zij heeft een autoriteit over zich die wij nooit zullen bereiken. Toch vind ik het fijn om Mrs Bantry te helpen. Het geeft me een doel en ook een gevoel van saamhorigheid, een hele verbetering vergeleken met het een-tonige werk op het ministerie.

‘Wat een prachtige ketting is dat, liefje.’

Het duurt even voordat ik doorheb dat Miss Marple het tegen mij heeft terwijl ze over haar breiwerk heen kijkt.

‘Dank u.’

‘Mag ik...?’

‘O, natuurlijk.’ Ik haal mijn ketting uit mijn blouse om haar de ring die eraan hangt te laten zien.

‘Zilver,’ zegt ze als een juwelier die de waarde probeert te schatten, ‘twee harten en zeven granaten. Erg mooi.’

‘Dank u.’

Ze laat de ketting los en ik ga weer achteroverzitten. Ik ben opgelucht als Mrs Bantry zich weer tot Miss Marple richt en zegt: ‘Wat zou jij hier allemaal willen doen, Jane?’

‘Ik denk dat ik vooral binnen wil genieten van het uitzicht op de ijzige pracht van de bergen,’ zegt Miss Marple. ‘En dat gaat volgens mij het best vanaf een warme, comfortabele plek. Ik moet natuurlijk rekening houden met mijn reuma. En ik heb mijn vogelverrekijker meegenomen.’

‘Maar Jane,’ zegt Mrs Bantry, ‘het is midden in de winter! Dan zijn er toch geen vogels om naar te kijken.’

‘O,’ zegt Miss Marple en haar fletse blauwe ogen worden wat groter, ‘maar ik weet zeker dat er genoeg andere dingen te zien zijn. Dat is meestal zo. In ieder geval wel in St Mary Mead.’

‘Jane,’ zegt Mrs Bantry toegeeflijk, ‘je kijkt er heel onschuldig bij, maar ik weet zeker dat er iets achter zit.’

Miss Marple geeft een klopje op de wol die ze op schoot heeft alsof het een geduldig hondje is. ‘Nee hoor, Dolly. Helemaal niet.’

‘Wat ben je eigenlijk aan het breien, liefje?’

‘Dit? O, dit is een wintertrui voor Raymond. Ik denk dat deze hem heel mooi zal staan, als hij zich tenminste laat overhalen om hem te dragen. Hij kleedt zich altijd zo modern. Weet je dat dit een van de eerste keren is dat ik weer zonder Raymonds steun op reis ben? Hij is zo gul. Maar tegelijkertijd voel je je dan toch wat verplicht. Ach, misschien is dat niet het juiste woord. Maar hij geeft graag... zijn mening over waar mijn reisjes naartoe gaan en dat soort dingen.’ Dan voegt ze er snel aan toe: ‘Maar alleen uit zorgzaamheid, hoor.’